

Arrest

nr. 344 073 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. MULENDA
Quai de l'Ourthe 44/02
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 maart 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2025 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Aan de Heer:

Naam: D. (..)

Voornaam: M. (..)

Geboortedatum: (..)1988

Geboorteplaats: Smederevo

Nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

De voorwaarde opgelegd door de Onderzoeksrechter, meer bepaald dat betrokkene gevolg dient te geven aan de uitnodigingen om bij proceshandelingen te verschijnen, wordt door de uitvoering van onderhavige beslissing niet in het gedrang gebracht. Betrokkene kan immers steeds, eenmaal buiten de grenzen, een visum (en een opheffing van het inreisverbod) aanvragen met het oog op terugkeer in het Rijk voor gerechtelijke doeleinden. De in verdenking-stelling en het verdacht worden van het plegen van een misdrijf, zoals in casu het geval, houdt geen recht tot verblijf in. Een illegale vreemdeling die wegens opheffing van het aanhoudingsmandaat in vrijheid wordt gesteld, verblijft immers nog steeds illegaal in het Rijk en dit illegaal verblijf maakt nog steeds een misdrijf uit zoals omschreven in Artikel 75 van de Vreemdelingenwet. Nergens is bepaald in de Vreemdelingenwet dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien vastgesteld werd dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds sedert 25.12.2024 in het Rijk.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.12.2024 voor poging tot misdaad, deelname bendevoering en diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op de vaststellingen van de politiediensten zoals opgenomen in aanvankelijk proces-verbaal waaruit naar voor lijkt te komen dat er gepoogd werd een diefstal met braak in een woning te plegen, mogelijk met gebruik van een schroevendraaier/koevoet. De schijnbare braakschade werd desbetreffend door de politiediensten ook vastgesteld en werd door de eigenaar van de woning ook beschreven in de door hem afgelegde verklaring. Dat uit de verklaring van G. (...) V.C. naar voor komt dat er vier personen voor de kennelijke feiten in aanmerking komen dewelke met een voertuig Citroën met nummerplaat dewelke xxxxx bevatte in hoge snelheid en mogelijk gedoofde lichten zouden vertrokken zijn. Dat betrokkene bij de feiten betrokken lijkt te zijn, nu hij kennelijk één van de vier personen is, dewelke in het door de politie geïntercepteerde voertuig Citroën met nummerplaat xxxxxxxx werd aangetroffen. Door N. S. (...), één van de andere in het voertuig aanwezige personen, wordt ook verklaard dat hij samen met de drie andere personen, waaronder betrokkene, op de plaats van die feiten aanwezig was en ze samen gepoogd hebben een inbraak te plegen. Betrokkene zelf stelt dat hij enkel op de plaats aanwezig was.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst van 16.01.2025 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingezaken op 16.01.2025 dat hij sinds november 2024 in België is; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst; dat hij een duurzame relatie in België heeft; dat hij 6 kinderen waarvan 5 minderjarige kinderen in België heeft; dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst, omdat hij zijn leven wil uitbouwen in België samen met zijn familie. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven

gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders. Verder geeft betrokkene geen verdere informatie over zijn kinderen. Er is op geen enkel manier aangetoond dat hij wel degelijk kinderen heeft in België en hij heeft nooit een poging ondernomen om op basis van zijn gezinssituatie een verblijfsrecht te bekomen. Vooraleer rekening gehouden kan worden met deze bewering dient betrokkene met een begin van bewijs te komen. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat hij weldegelijk vader is van een kind dat legaal in België verblijft en dat zijn relatie met dit vermeende kind als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. De uitwijzing van een ouder die niet officieel samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de familie van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Gelet op voorgaande, wordt er geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.12.2024 voor poging tot misdaad, deelname bendevoering en diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op de vaststellingen van de politiediensten zoals opgenomen in aanvankelijk proces-verbaal waaruit naar voor lijkt te komen dat er gepoogd werd een diefstal met braak in een woning te plegen, mogelijk met gebruik van een schroevendraaier/koevoet. De schijnbare braakschade werd desbetreffend door de politiediensten ook vastgesteld en werd door de eigenaar van de woning ook beschreven in de door hem afgelegde verklaring. Dat uit de verklaring van G. (...) V.C. naar voor komt dat er vier personen voor de kennelijke feiten in aanmerking komen dewelke met een voertuig Citroën met nummerplaat dewelke xxxx bevatte in hoge snelheid en mogelijk gedoofde lichten zouden vertrokken zijn. Dat betrokkene bij de feiten betrokken lijkt te zijn, nu hij kennelijk één van de vier personen is, dewelke in het door de politie geïntercepteerde voertuig Citroën met nummerplaat xxxxxxxx werd aangetroffen. Door N. S. (...), één van de andere in het voertuig aanwezige personen, wordt ook verklaard dat hij samen met de drie andere personen, waaronder betrokkene, op de plaats van die feiten aanwezig was en ze samen gepoogd hebben een inbraak te plegen. Betrokkene zelf stelt dat hij enkel op de plaats aanwezig was. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst van 16.01.2025 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingezaken op 16.01.2025 dat hij geen ziekte heeft die hem zou belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst, omdat hij zijn leven wil uitbouwen in België samen met zijn familie. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingezaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingezaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Servië."

1.2. Op 27 maart 2025 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : D. (..)

voornaam : M. (..)

geboortedatum : (..)1988

geboorteplaats : Smederevo

nationaliteit : Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugnrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.12.2024 voor poging tot misdaad, deelname bendevoorming en diefstal met braak, inklimming, valse sleutels. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene, gelet op de vaststellingen van de politiediensten zoals opgenomen in aanvankelijk proces-verbaal waaruit naar voor lijkt te komen dat er gepoogd werd een diefstal met braak in een woning te plegen, mogelijk met gebruik van een schroevendraaier/koevoet. De schijnbare braakschade werd desbetreffend door de politiediensten ook vastgesteld en werd door de eigenaar van de woning ook beschreven in de door hem afgelegde verklaring.

Dat uit de verklaring van G. (..) V.C. naar voor komt dat er vier personen voor de kennelijke feiten in aanmerking komen dewelke met een voertuig Citroën met nummerplaat dewelke xxxxx bevatte in hoge

snelheid en mogelijk gedoofde lichten zouden vertrokken zijn. Dat betrokkene bij de feiten betrokken lijkt te zijn, nu hij kennelijk één van de vier personen is, dewelke in het door de politie geïntercepteerde voertuig Citroën met nummerplaat xxxxxxxx werd aangetroffen. Door N. S. (..), één van de andere in het voertuig aanwezige personen, wordt ook verklaard dat hij samen met de drie andere personen, waaronder betrokkene, op de plaats van die feiten aanwezig was en ze samen gepoogd hebben een inbraak te plegen. Betrokkene zelf stelt dat hij enkel op de plaats aanwezig was.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist manifest in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst van 16.01.2025 en in zijn interview afgenomen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op 16.01.2025 dat hij sinds november 2024 in België is; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om terug te keren naar zijn land van herkomst; dat hij een duurzame relatie in België heeft; dat hij 6 kinderen waarvan 5 minderjarige kinderen in België heeft; dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst, omdat hij zijn leven wil uitbouwen in België samen met zijn familie. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij een partner in België heeft. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders. Verder geeft betrokkene geen verdere informatie over zijn kinderen. Er is op geen enkel manier aangetoond dat hij wel degelijk kinderen heeft in België en hij heeft nooit een poging ondernomen om op basis van zijn gezinssituatie een verblijfsrecht te bekomen. Vooraleer rekening gehouden kan worden met deze bewering dient betrokkene met een begin van bewijs te komen. Hij blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat hij weldegelijk vader is van een kind dat legaal in België verblijft en dat zijn relatie met dit vermeende kind als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. De uitwijzing van een ouder die niet officieel samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Bovendien het feit dat de familie van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Gelet op voorgaande, wordt er geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte (bijlage 13septies) blijkt dat deze drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt ambtshalve op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 27 maart 2025, die in de bijlage 13septies is vervat.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is bijgevolg, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen in zoverre het de bedoeling is om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep wordt bijgevolg als onontvankelijk afgewezen in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 27 maart 2025.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Premier moyen : NULLITE DE L' ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

Que tant l'ordre de quitter le territoire que la décision d'interdiction d'entrée remis au requérant ne sont pas signés de sa main.

Que les mentions de date, d'heure et de signature sont entièrement vierges.

Que le nom et prénom du requérant font défaut, la mention du nom « naam » est totalement vierge.

Que la signature de l'étranger au bas d'une décision négative qui lui est remise fait preuve que celle-ci lui a valablement été notifiée.

Que l'ajout de la date et de l'heure sont des éléments d'information essentiels pour l'introduction d'un recours dans les délais légaux.

Que ces éléments sont des éléments essentiels et prescrits à peine de nullité.

Que leur absence entache la validité de l'acte de sorte que l'ordre de quitter le territoire et la décision d'entrée lui annexée doivent être considérés comme nuls. »

4.2. Verzoekende partij houdt dan wel voor dat de bestreden beslissingen niet door haar ondertekend zijn maar uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat zich daarin wel degelijk de kennisgeving ervan aan verzoekende partij bevindt. Zo blijkt dat in het vak bestemd voor de vreemdeling de naam van verzoekende partij is ingevuld, de datum waarop de bestreden beslissingen ter kennis zijn gebracht, met name 28 maart 2025, en de handtekening van verzoekende partij. Verder wijst de Raad erop dat zelfs al zou de kennisgeving gebrekkig zijn, *quod non* gelet op voorgaande, dan nog dient gesteld dat het probleem van geen of gebrekkige kennisgeving niet van invloed is op de (regelmatigheid van de) bestuurshandeling zelf. De beweerde onrechtmatige kennisgeving van de bestreden beslissingen houdt immers geen verband met de wettigheid van de genomen beslissingen op zich. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Een eventueel gebrek in de kennisgeving heeft enkel tot gevolg dat de beroepstermijn gestuit wordt. Er moet verder worden geduid dat verzoekende partij bij machte bleek om tijdig een beroep in te stellen tegen de thans bestreden beslissingen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dan zij in haar belangen werd geschaad.

Het eerste middel kan dan ook niet worden aangenomen.

4.3. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Deuxième moyen : Absence de prise en considération de la situation personnelle et familiale du requérant

Que la procédure judiciaire initiée contre le requérant est toujours pendante, il n'a fait l'objet d'aucune condamnation, il est présumé innocent et doit être considéré comme tel aux yeux de la loi.

Qu'au vu des explications qui précèdent, il est excessif de considérer le requérant comme étant dangereux pour l'ordre public.

Que par définition, le magistrat en charge de son dossier ne l'aurait pas remis en liberté s'il considérait qu'il constituait un danger pour la société.

Que l'ordonnance de la Chambre du Conseil impose au requérant de se tenir à la disposition de la justice et de répondre à tout appel du policier BODUKAP chargé de l'enquête et de répondre à toute convocation judiciaire.

Qu'il convient de rappeler que la décision d'infliger une interdiction d'entrée est FACULTATIVE.

Que l'autorité doit, au préalable prendre en compte la situation individuelle de l'étranger avant de lui infliger une telle décision.

Qu'au vu des explications qui précèdent, le requérant estime que l'autorité n'a pas tenu compte de sa situation personnelle et familiale .

Deuxième moyen: Violation de la loi du 29/07/1991 sur la motivation formelle des actes administratifs en ce que la loi suppose une motivation adéquate reposant sur des faits réels

Attendu que la décision entreprise est motivée comme suit :

« voir décision en annexe».

Que le requérant ne peut marquer son accord sur ladite motivation.

Qu'il n'a fait l'objet d'aucune condamnation.

Qu'il a été libéré par la Chambre du Conseil de Maline moyennant le paiement d'une caution.

Qu'ainsi donc la procédure est toujours pendante, et- à ce stade- le requérant est innocent et la loi nous impose de le considérer comme tel.

Que compte tenu des explications qui précèdent, le requérant estime que la décision entreprise n'est pas correctement motivée et qu'elle ne tient pas compte de sa situation réelle.”

4.4. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding en een inreisverbod voor de duur van drie jaar op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij voorts inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.5. Artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Verzoekende partij betwist niet dat zij langer in België verblijft dan de wettelijk toegestane termijn. Met haar betoog dat volledig gericht is tegen het openbare orde-motief gaat verzoekende partij er derhalve aan voorbij dat de eerste bestreden beslissing nog een ander, evenzeer determinerend motief bevat zodat de kritiek tegen het openbare orde-motief hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten nu dit afdoende geschraagd is door de vaststelling dat zij langer dan toegestaan, en aldus illegaal, in België verblijft. Immers moet de verwerende partij in dergelijk geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Verder blijkt tevens dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek naast het openbare orde-motief evenzeer geschraagd wordt door een ander eveneens determinerend motief, met name dat er een risico op onderduiken bestaat. Ook de concrete vaststellingen dienaangaande betwist verzoekende partij niet.

4.6. Ook wat betreft het bestreden inreisverbod dient vastgesteld dat de afgifte ervan gebaseerd is op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt: *“ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* en niet op het gegeven dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2025 geen termijn voor vrijwillig vertrek bevat. Deze vaststelling is afdoende om een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet af te leveren.

4.7. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waar verzoekende partij er immers op wijst dat de strafprocedure nog hangende is, zij (nog) niet veroordeeld is en het vermoeden van onschuld geldt, benadrukt de Raad dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, er niet aan in de weg staat dat het bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Te dezen betwist de verzoekende partij niet dat zij op 26 december 2024 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor *“poging tot misdaad, deelname bendevorming en diefstal met braak, inklimming, valse sleutels”* en dit feiten betreffen waarvoor zij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat zich daarin een bevel tot aanhouding bevindt van de onderzoeksrechter van 26 december 2024 waarin gesteld wordt dat verzoekende partij in verdenking wordt gesteld van poging diefstal met braak, met verzwarende omstandigheden en vereniging van misdadigers, op 25 december 2024. Er wordt daarbij tevens melding gemaakt van het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van verzoekende partij. Er wordt tevens vastgesteld dat er een ernstig gevaar bestaat dat

verzoekende partij zal recidiveren, gelet op het feit dat de feiten lijken gepleegd zijn vanuit gemakkelijk geldgewin.

Bovendien blijkt uit de beschikking van de raadkamer van 21 maart 2025 dat *“er nog steeds een gevaar bestaat voor de openbare veiligheid en dat er nog steeds ernstige redenen bestaan om te zeggen dat er gevaar is voor recidive.*

Het recidivegevaar is ernstig, nu de onderzochte feiten lijken te zijn ingegeven vanuit een betrachting naar makkelijk geldgewin”

Met haar betoog dat de raadkamer haar heeft vrijgelaten en dit betekent dat de raadkamer geoordeeld heeft dat zij geen gevaar meer oplevert voor de openbare orde, gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat er nog steeds ernstige aanwijzingen van schuld bestaan alsook een ernstig gevaar op recidive. Verder wijst de Raad erop dat de raadkamer haar inderdaad heeft vrijgelaten, evenwel onder voorwaarden ten einde het recidivegevaar te ondervangen, maar dit betekent geenszins, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de raadkamer meent dat elk recidivegevaar geweken is. Dit temeer één van de aan de verzoekende partij opgelegde voorwaarden betreft: *“het verbod om België te betreden, tenzij om in te gaan op elke oproep of uitnodiging van politiediensten, gerechtsdeskundigen en gerechtelijke overheden”*. Deze voorwaarde houdt net in dat, zo verzoekende partij verder zou verblijven in België, het reëel gevaar op recidive niet geweken is. De verwerende partij besluit dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden en haar mede om die reden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Met haar subjectief betoog dat dit *“excessief”* is doet de verzoekende partij niet meer dan de feiten waarvoor zij in verdenking is gesteld te minimaliseren, hetgeen geenszins vermag de kennelijke onredelijkheid van het openbare orde-motief aan te tonen.

De Raad benadrukt verder dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens feiten van diefstal met braak en vereniging van misdadigers. De Raad wijst er daarbij op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor de hoger aangegeven feiten mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen elementen in de zin van artikel 8 of 3 EVRM zijn die het treffen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar verhinderen.

4.8. Verzoekende partij houdt tenslotte wel voor dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke en familiale situatie en wijst erop dat zij een relatie heeft met N.Z. en daarmee twee minderjarige kinderen heeft, met name D.V., ° 2021 te Frankrijk en D.C., ° 2015 te Italië, maar zij gaat geheel voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar verklaringen omtrent haar gezinsleven.

De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij niet betwist dat zij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen. De bestreden beslissingen hebben dan ook niet tot gevolg dat haar enig bestaand recht op verblijf wordt ontnomen. Er kan bijgevolg niet worden geoordeeld dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in haar gezinsleven, die slechts zou zijn toegelaten in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt *in casu* bovendien ook niet dat zij haar gezinsleven niet elders dan in België kan leiden. Hierbij moet worden benadrukt dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van haar betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden *in casu* bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili/België*; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse/Nederland*). Er kan, in

deze omstandigheden, bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verwerende partij enig relevant gegeven uit het oog verloor of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissingen te nemen. Het summier betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift waar zij niet meer doet dan te verwijzen naar het hebben van een partner en twee minderjarige kinderen in België, leidt niet tot een ander besluit.

4.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER